

L'últim any de Carles Pellicer

El comiat de l'alcalde perfila la configuració de l'espai postconvergent local de cara a les municipals de 2023



Una imatge de l'acte de Pellicer en què va anunciar que no es presenta a la reelecció | Reus.cat

Recentment s'ha resolt un dels misteris que han envoltat durant mesos la **política reusenca**: la continuïtat (o no) del **batlle, Carles Pellicer**. L'alcalde va ser hàbil i va convocar una conferència, al Teatre Bartrina, per controlar el missatge, el relat i l'escenari. Sobre el paper, havia de ser una exposició de la seva acció al capdavant del govern, i també una anàlisi de quins són els reptes de futur que té Reus a l'horitzó. Arribat el moment, va assenyalar que ja hi ha les bases ?establertes? per assolir tot allò que la ciutat es proposi assolir en un anys. I acte seguit va anunciar que no es presentarà a les eleccions municipals que justament viurem en un any.

En aquest sentit, Pellicer va voler recordar, cap a la part final del seu discurs al Bartrina, que el seu hauria hagut de ser un recorregut de dos mandats, és a dir, de vuit anys. En no poder acabar en aquest temps tot allò que tenia previst, en no haver completat la seva visió de ciutat, es va presentar a la reelecció l'any 2019 per enllestir els projectes pendents. La pandèmia, però, va irrompre tot fent-nos pensar, d'entrada, que aturaria la tasca del govern municipal. El cert, amb tot, és que l'alcalde i els seus aliats d'Ara Reus i Esquerra han estat capaços de mobilitzar 9 milions d'euros, a partir de recursos propis, amb els quals combatre algunes de les conseqüències econòmiques i socials derivades de la covid-19. No hi ha ?raons polítiques? per explicar la seva decisió, assegura. **?Dotze anys d'alcaldia són suficients, no cal que en siguin setze?**, ha declarat fa uns dies.

Factors externs (i imprevisibles)

De fet, cap a la primavera de 2020 es va pensar que Pellicer podria arribar a plantejar-se concòrrer a les següents municipals tot usant precisament la pandèmia com a argument. Després de tot, si del que es tractava era d'acabar un projecte de ciutat, la covid hauria pogut una ser causa major per demorar segons què. Cal que recordem, arribats a aquest punt, que la narrativa del batlle s'ha servit de factors externs (i imprevisibles, segons com) per apuntalar la seva permanència a la primera línia política municipal més enllà de l'esperat.

D'aquesta manera, i en accedir a l'alcaldia el **2011**, va assenyalar la crisi financera del consistori i el **cas Innova** com a obstacles per desplegar necessàries inversions; en el seu segon mandat, entre 2015 i 2019, el que el va condicionar va ser el **¿bloqueig?** al qual al seu parer el va sotmetre l'oposició, al plenari. Dues qüestions de confiança consecutives per aprovar els comptes de l'Ajuntament (2017 i 2018) en són l'exemple. Fins i tot en aquest cas, Pellicer va tenir l'encert d'oferir la possibilitat a l'oposició de conformar una majoria alternativa per fer-lo fora, quan sabia que per perfils ideològics i polítics no se'n sortien pas. Al cap i a la fi, dues forces polítiques a les antípodes com són la CUP i Cs s'haurien hagut d'aliar per allunyar-lo de l'alcaldia.

Batlle ¿proper? i ¿figura de consens?, tal i com s'ha descrit a si mateix en ocasions, sempre ha hagut de perfilar aliances (algunes més naturals, altres no tant) per encapçalar el govern reusenc. D'aquesta manera, fa 11 anys, es va associar amb el PP d'Alícia Alegret i va consolidar un pacte en el qual sempre va assegurar haver-se sentit ¿còmode? fins l'esclat del procés, el 2015. A partir d'aquell moment, la tornada d'Esquerra al ple i la sintonia amb Ara Reus van facilitar un tripartit que es mantindrà fins l'any que ve. De portes enfora, com a mínim, tots tres grups presumeixen d'una unió sòlida, sense fissures, entre **Noemí Llauredó**, **Daniel Rubio** i el propi Pellicer.

El comiat i el llegat


Superat el mandat entre 2015 i 2019, el del ¿bloqueig? de l'oposició, Pellicer va iniciar el tercer tot reeditant el pacte de govern existent i pronosticant que els propers serien **¿quatre anys d'inversions?**. En la seva conferència de comiat, va admetre que molts el recordaran per ser l'alcalde del ¿microurbanisme?. Per entendre'ns, el de les coses petites. ¿Però és que posar un banc en un carrer és també pensar en les persones?, va subratllar.

Ha estat aquesta una crítica més o menys habitual des d'alguns dels grups de l'oposició, on s'assenyala que el tarannà de l'alcaldia és el del dia a dia, i on s'apel·la a una suposada manca de visió estratègica de ciutat. A la intervenció al Bartrina, però, va elevar el to i va voler enumerar tota una sèrie de **projectes de magnitud** pels quals vol ser avaluat: des de la reforma del passeig de la Boca de la Mina fins al *hub* de nutrició i tecnologia, en el marc dels 15 anys de Shirota, tot passant per la conversió del raval de Santa Anna en un espai per a vianants, o per les estacions de Bellissens i intermodal del Camp com a pedres angulars del creixement futur de Reus. Les obres d'aquests equipaments, això sí, començaran més enllà de l'actual mandat.

És rellevant recordar ara que s'ha confirmat la renúncia de Pellicer a presentar-se als comicis que, en els últims mesos, i en declaracions als mitjans, ha anat perfilant el seu **discurs per a la posteritat**. No és casual, per tant, que hagi incidit de manera freqüent en la gestió econòmica del consistori, en la reducció del deute en 300 milions i en la ¿capacitat inversora? actual i de futur que al seu parer tindrà qui ostenti l'alcaldia a partir del juny de 2023. Una situació, ha manifestat, que no ell no va viure quan va accedir al govern després de dècades de domini socialista.

Admesa certa acció procliu a l'esmentat ¿microurbanisme?, la ¿transformació? del sud amb les esmentades estacions (curiosament, desencallades després d'anys també pel suport del PSC Reus) i el nou Carrilet seran, sobre el paper, el llegat amb majúscules de l'alcalde. Un batlle que ha exposat que vol ser recordat com un ¿bon gestor?, tal com ha dit en algunes entrevistes concedides.

La configuració de l'espai postconvergent



La política local albira l'horitzó sense la figura de qui haurà estat el batlle durant els últims 12 anys. Ara bé, el seu pas al costat genera nous interrogants. Pellicer va entrar al consistori amb CiU i en sortirà amb Junts amb Reus, d'on per força n'hauran de sorgir nous lideratges. En un altre acte de partit, aquest cop a finals de 2021, l'alcalde va apostar per la suma entre els dos espais postconvergens (el propi i el dels puigdemontistes) per encarar amb garanties la cursa electoral. La reacció d'aquests últims va ser clara, a través d'una carta oberta als mitjans: l'objectiu segueix sent el d'encapçalar la nova llista.

La marxa de Pellicer deixa via lliure a la regidora i delegada del Govern **Teresa Pallarès**, un cop **Montserrat Vilella** es va acomiadar del plenari el febrer d'enguany. Per endavant resten setmanes i mesos per perfilar un projecte nou que a les urnes haurà de competir amb les propostes més consolidades d'Esquerra i el PSC. Uns tenen l'aval de l'experiència de vuit anys al govern, actualment amb regidories de pes; els altres, conscients de l'arrelament que el seu missatge té als barris, ja fa temps que es mouen per erigir-se com a alternativa. I encara en clau postPellicer, queden per saber, posem per cas, quin paper poden tenir regidors i regidores que han estat importants en l'actual mandat i que poden ser actius de futur, com **Montserrat Caelles** o **Mariluz Caballero**.

Article publicat al número d'abril de 2022 de l'NW, Revista de Reus.